

[Anne Grete Holmsgård]

hvad statsministeren mener; han mener, at der er ikke noget fattigdomsproblem i Danmark, fuldstændig ligesom hr. Maisted mener det. Det er jo sådan, at hvad man ikke vil se, det ser man heller ikke, man lukker øjnene, og man kikker den anden vej. Oven i købet tager man et kvælergreb på de ubekvemme instanser, som påviser det, f.eks. socialforskningsinstituttet. Man forsøger simpelt hen at få dem nedlagt, sådan at det ikke skal stikke i øjnene over for befolkningen, at der faktisk er nogle, som dokumenterer, at der er et reelt og et omfattende fattigdomsproblem i Danmark.

Det er ikke bare et økonomisk fattigdomsproblem, det er ikke kun et spørgsmål om kroner og øre, hvad den enkelte familie har til rådighed, det er også et spørgsmål om tilværelsen for den familie, der i årevis er sat over på bistandshjælp, i årevis er sat over på varig hjælp. Hvad er det egentlig for en tilværelse, den familie og de enkeltpersoner, de voksne og børn kan se frem til? Det er en fuldstændig trøstesløs tilværelse, hvor de ikke har en jordisk chance for at komme ud på arbejdsmarkedet igen, fordi regeringen kører en blind liberalistisk politik, hvor man tror på, at det private erhvervsliv skal løse alle problemerne, uanset at det ikke kan og ikke gør det. Så lukker man bare øjnene, skubber det til side, fodrer folk af med lidt økonomi, så man ikke ser dem, og så det ikke stikker alt for meget i øjnene på éns egne kernevælgere eller på de folk, man gerne vil have passivt på en eller anden måde skal acceptere regeringens politik. Det er selvfølgelig folk, der endnu har deres arbejde, og som endnu håber på, at de ikke mister det, og som måske af bare angst tror på, at regeringen har ret, når den siger, at den kan skaffe ny beskæftigelse inden for den private sektor, selv om regeringen ikke kan dokumentere det og aldrig har gjort en pind for at dokumentere det. Den store gruppe mennesker – og den er stor, og den bliver større – den blæser man højt og flot på.

Så vil jeg blæse det en lang hatfuld, når hr. Gammelgaard står heroppe og svinger sig op til at sige: hvis man vil målet, så må man anvende midlerne. Ja tak, men hvad er det for et mål, man vil? Man vil smøre kapitalismens hjul, og så er man flintrende ligeglad med, hvad det er for nogle omkostninger, det betyder for en meget stor del af befolkning-

gen. Man vil bare tro på sin blinde vækst, og man vil overhovedet ikke se på, hvad det er for nogle erfaringer, der egentlig ligger for, om det private erhvervsliv overhovedet magter de opgaver; det gør det nemlig ikke, og det gør det slet ikke med den rivende udvikling, der er i den ny teknologi.

Det andet, hr. Gammelgaard sagde, var: hvis man vil ændre kursen mod afgrunden, må man have mod til at spare. Hvad behager? Det kræver intet som helst mod at stille sig op herinde og foreslå besparelsesforslag, når man kan se, at de ikke rammer én selv og ikke rammer de vælgere, man selv har, og ikke rammer de interessegrupper, som man støtter sig på. Det kræver ikke en snus mod at skære ned på andre menneskers vilkår; det kræver udelukkende en tilstrækkelig kynisme og ikke en snus andet. Dette her drejer sig jo i virkeligheden ikke om, som hr. Gammelgaard siger, den nødvendige politik, for at man kan formindske kasseunderskuddet. Af alle de partier, der sidder herinde, er der ikke ét eneste parti, som ikke ønsker at formindske kasseunderskuddet: VS ønsker at formindske kasseunderskuddet, SF ønsker at formindske kasseunderskuddet, socialdemokratiet ønsker det, og de borgerlige ønsker det også, men vi ønsker at gøre det på vidt forskellige måder.

Vi ønsker, at man skal fordele de ressourcer, man har, ligeligt og ikke som nu fordele dem skævere og skævere. Vi ønsker ikke, at man skal nedbringe kasseunderskuddet ved at spare på de sociale ydelser, som først og fremmest er til gavn for de allerhårdst trængte. Vi ønsker ikke at nedsætte kasseunderskuddet ved at spare på arbejdsløshedsdagpengene, bistandshjælpen, folks betaling, når de er syge, hvad enten det gælder medicintilskuddene eller det gælder karensdagen. Vi ønsker at foretage en ligelig fordeling af de offentlige ressourcer, der er, og de er faktisk så tilstrækkelige, at man kan foretage en ligelig fordeling, hvor den store gruppe af mennesker, der i dag er sat fuldstændig uden for beskæftigelse og over på bistandshjælp, og mange af dem, der er i beskæftigelse, vil få det langt, langt bedre, end de har i dag.

Men det kræver selvfølgelig et mod fra nogle andre partier, hvis man virkelig skal føre den politik igennem, og det kræver navnlig et mod fra socialdemokratiet og et signal om, at nu kan socialdemokratiet godt